

Centrale Raad van Beroep
26 juli 1994, nr. ABW 1994/36
(Mrs Van den Brink, Van Leeuwen, Van Sloten)

M.H. te Tilburg,
appellante,

en,

de Commissie voor de behandeling administratieve geschillen ingevolge artikel 41 van de Algemene Bijstandswet in de provincie Noord-Brabant, gedaagde .

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beschikking van 3 november 1992 heeft het College voor de verlening van Bijstand van de gemeente Tilburg (hierna: het College) besloten de aan appellante verleende uitkering ingevolge de Rijksgroepsregeling werkloze werknemers (RWW) met ingang van 1 oktober 1992 te beëindigen.

Beslissende op het tegen deze beschikking ingediende bezwaarschrift heeft het College bij beslissing van 5 februari 1993 de bezwaren van appellante ongegrond verklaard.

Bij besluit van 13 december 1993, verzonden 26 januari 1994, heeft gedaagde beslissende op het door appellante tegen evenvermelde beslissing ingestelde beroep dit beroep ongegrond verklaard.

Namens gedaagde is door mr J.J.W van M, advocaat te T, op bij beroepschrift aangegeven gronden bij de Raad beroep ingesteld.

Namens gedaagde is een verweerschrift d.d. 14 maart 1994 ingediend.

Het College, als partij aan dit geding deelnemend, heeft desgevraagd een uiteenzetting van zijn standpunt gegeven.

Voorts heeft het College nog nadere stukken toegezonden.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van 17 juni 1994, waar appellante in persoon is verschenen, bijgestaan door mr. V M, voornoemd, en waar gedaagde zich heeft laten vertegenwoordigen door drs. L.A. v N, werkzaam bij de provincie Noord-Brabant. Namens het College is verschenen P. 11, werkzaam bij de gemeente T.

2. Motivering

Aan de gedingstukken ontleent de Raad de volgende feiten en omstandigheden. Appellante, geboren op 4 januari 1968, heeft op 25 juni 1990 een opleiding Sociale Arbeid aan een school voor MDGO beëindigd. Op 29 juni 1990 heeft zij een aanvraag ingediend om toekenning van een RWW- uitkering, welke uitkering haar bij besluit van 18 juli 1990 met ingang van 1 juli 1990 is verleend. Bij haar aanvraag heeft appellante vermeld dat zij waarschijnlijk vanaf oktober 1990 een opleiding aan de politieschool zou gaan volgen. Naar aanleiding van een namens het College op 16 november 1990 ingesteld periodiek onderzoek heeft appellante verklaard dat zij de studie aan de politieschool volgt en heeft zij tevens aangegeven dat zij per maand fl 680,55 als zakgeld ontvangt. Bij brief van 20 november 1990 heeft het College aan appellante laten weten dat de door haar bij evenvermeld onderzoek verstrekte gegevens van dien aard zijn dat de betaling van de uitkering ongewijzigd wordt voortgezet.

Op 3 december 1991 heeft ten aanzien van appellante wederom een periodiek onderzoek plaatsgevonden, waarbij appellante heeft vermeld dat zij de opleiding aan de politieschool volgt. Het College heeft naar aanleiding van dit onderzoek bij brief van 4 februari 1992 aan appellante bericht dat

de RWW-uitkering niet wordt gewijzigd.

Blijkens een tot de gedingstukken behorend rapport heeft de RWW-commissie aan het College op 3 februari 1992 geadviseerd om met ingang van 1 mei 1992 de uitkering te beëindigen aangezien appellante binnen een jaar na beëindiging van haar MDG0-opleiding de opleiding adspirant van politie is gaan volgen en volgens de circulaire van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (hierna: SZW) d.d.3 september 1984 deze opleiding in dit geval niet als noodzakelijk in de zin van art. 12 van de RWW kan worden aangemerkt.

Evengenoemd advies heeft op dat moment evenwel niet tot een beschikking geleid. Vervolgens heeft het College bij beschikking van 3 november 1992 besloten de RWW-uitkering met ingang van 1 oktober 1992 te beëindigen omdat appellante niet in Tilburg woonachtig is. Hierbij is onder meer overwogen dat uit onderzoek is gebleken dat appellante met betrekking tot haar woonsituatie niet de juiste informatie heeft verstrekt waardoor zij over de periode 1 juli 1990 tot 1 oktober 1992 ten onrechte uitkering heeft ontvangen. Naar aanleiding van het namens appellante tegen deze beslissing ingediende bezwaarschrift heeft het College overwogen dat op grond van de hierboven genoemde circulaire van 3 september 1984 vanaf 1 oktober 1990 feitelijk geen recht op een RWW-uitkering bestond nu zij aan de opleiding adspirant van politie is begonnen binnen een jaar nadat het hieraan voorafgaande onderwijs was beëindigd. Voorts is overwogen dat het bijstandsverlenend orgaan naar aanleiding van een bezwaarschrift kan komen tot een heroverweging in volle omvang, hetgeen kan leiden tot een ander standpunt dan volgens de primaire beschikking. Het College is tenslotte van opvatting dat appellante niet door de beslissing wordt benadeeld aangezien de uitkering al was stopgezet.

Gedaagde kan zich blijkens het bestreden besluit met het oordeel en de overwegingen van het College verenigen en heeft het tegen de beslissing van 5 februari 1993 ingestelde beroep ongegrond verklaard.

De Raad overweegt het volgende.

Blijkens de beslissing van 3 november 1992 werd de RWW-uitkering van appellante met ingang van 1 oktober 1992 op de voet van artikel 14 van de Algemene Bijstandswet (ABW) beëindigd omdat appellante naar de opvatting van het College niet in Tilburg woonachtig zou zijn. In de beslissing op bezwaar d.d. 5 februari 1993 is de uitkering per 1 oktober 1992 beëindigd in verband met het bepaalde in de circulaire van de Staatssecretaris van SZW d.d.3 september 1984, welke circulaire, naar de Raad aanneemt, het College en ook gedaagde bij de toepassing van artikel 12 van de RWW als beleidslijn heeft gestrekt.

Met gedaagde is de Raad van oordeel dat een bijstandsverlenend orgaan naar aanleiding van een bezwaarschrift ingediend tegen een primaire beschikking dient te komen tot een heroverweging van die beschikking. In dit verband wordt ook verwezen naar het bepaalde in het (ten tijde van de beschikking van het College overigens nog niet van toepassing zijnde) artikel 7:11 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Indien daartoe termen aanwezig zijn kan in de beslissing op het bezwaarschrift -zoals in casu is geschied- een andere grond voor de beëindiging van de uitkering worden gehanteerd dan die welke ten grondslag heeft gelegen aan de primaire beschikking. Zulke wijziging van de grondslag van de beëindiging behoort dan echter, gelet op de eisen die de beginselen van behoorlijk bestuur stellen, met zich te brengen dat zorgvuldig en met inachtneming van de aan de justitiabele toekomstige rechtszekerheid aandacht

wordt besteed aan de vraag of de oorspronkelijke beëindigingsdatum kan worden gehandhaafd dan wel wijziging van de beëindigingsgrondslag ook wijziging van de datum met ingang waarvan de beëindiging plaats vindt met zich behoort te brengen. Daarbij kan naar het oordeel van de Raad het enkele feit dat uitbetaling van de uitkering feitelijk is stopgezet op zichzelf niet van doorslaggevende betekenis zijn.

De noodzaak van een zorgvuldige beantwoording van de hiervoor vermelde vraag doet zich temeer gevoelen, nu het College voor het eerst bij zijn beslissing op het bezwaarschrift van 5 februari 1993 blijkt heeft gegeven van een rechtsopvatting omtrent de aanspraken van appellante op een RWW-uitkering, die duidelijk afwijkt van die welke, zoals hiervoor geschetst, ondanks duidelijke informatie van appellante en periodieke onderzoeken werd gehuldigd. Tegen de achtergrond daarvan had naar het oordeel van de Raad ook zeker niet zonder meer voorbij mogen zijn gegaan aan het gegeven, dat appellante vanaf de aanvang van de politie-opleiding een RWW-uitkering heeft ontvangen en zij in verband met de hoogte van het door haar met ingang van 1 februari 1993 ontvangen salaris vanaf die datum in ieder geval niet meer voor bijstandsverlening in aanmerking zou komen. Nu blijkens de gedingstukken en het verhandelde ter terechtzitting aan de vraag of gezien de gewijzigde grondslag van de beëindiging de ingangsdatum daarvan wijziging behoefde in het geheel geen aandacht is besteed dient het bestreden besluit reeds wegens schending van het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel te worden vernietigd, zodat het beroep gegrond dient te worden verklaard.

Hoewel gezien het hiervoor overwogene de door het College bij de beslissing op bezwaarschrift gekozen beëindigingsgrondslag geen nadere beschouwing behoeft merkt de Raad nog op dat het hem niet uitgesloten lijkt dat appellante, onder meer in aanmerking genomen de leeftijd waarop zij de opleiding aan de politieschool is begonnen en de totale duur van die opleiding, aan de bepalingen van de Beschikking Jeugdwerkregelingen van 19 april 1985 (Stcrt.76) en de hierbij behorende circulaire van de Staatssecretaris van SZW d.d. 19 april 1985 no SZ/BZ/ABB/AB/ U2895 gedurende die opleiding aanspraak op bijstandsverlening kon ontlenen. Bij het nemen van een nieuwe beslissing zal gedaagde zich tevens over de betekenis van die Beschikking en circulaire voor het onderhavige geval dienen te beraden. Gelet op het vorenoverwogene ziet de Raad aanleiding om gedaagde op de voet van artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de aan de zijde van appellante gevallen kosten welke zijn begroot op f 1.420,= als kosten van in beroep verleende rechtsbijstand.

Weliswaar heeft de gemachtigde van appellante blijkens het gestelde op het ter terechtzitting van de Raad overhandigd formulier tevens verzocht om een veroordeling in de proceskosten die zijn gemaakt in verband met het bij Gedeputeerde Staten van Noord-Brabant tegen de beslissing van het College van 5 februari 1993 ingestelde beroep, doch gelet op het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb komen de proceskosten gemaakt in de fase van het administratieve beroep niet voor vergoeding op de voet van dit artikel in aanmerking.

Voorts dient, gelet op het bepaalde in artikel 8:74 van de Awb aan appellante het door haar betaalde griffierecht te worden vergoed. Mitsdien moet worden beslist als volgt.

3. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit

Verstaat dat gedaagde een nieuw besluit zal nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

Veroordeelt gedaagde in de kosten van het geding aan de zijde van appellante gevallen ten bedrage van fl.420,= te betalen door de provincie Noord-Brabant;

Bepaalt dat de provincie Noord-Brabant aan appellante het gestorte griffierecht van f50,= vergoedt.